

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1197/23
7.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија др Драгице Попеску, председника већа, Зорице Ђаковић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Смиљановић, адвокат из Београда, ул. Милорада Драшковића бр. 28, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из Београда, ул. Сремска бр. 9, ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду 25 П бр. 2882/19 од 13.12.2022. године, у седници већа одржаној дана, 7.2.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду 25 П бр. 2882/19 од 13.12.2022. године, у ставу првом, другом и четвртном изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужиоца АА из ... у односу на став трећи изреке пресуде Другог основног суда у Београду 25 П бр. 2882/19 од 13.12.2022. године.

Образложење

Ставом првим изреке побијане пресуде Другог основног суда у Београду 25 П бр. 2882/19 од 13.12.2022. године, одбија се тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да суд утврди да је уговор о купопродаји стана са правом доживотног уживања закључен између ВВ, бивше из ... и купца ББ, и то једнособног стана бр. 28, који се налази на петом спрату зграде у ... у ул. ... у ..., у стамбеној згради за колективно становање, зграда бр. 1, број улаз ..., корисне површине 41 м², грађевинске површине 43 м², на кат.парцели бр. ..., уписан у ЛН бр. ... КО ..., ништав, као неоснован. Ставом другим изреке побијане пресуде одбија се тужбени захтев тужиоца којим је тражио да

суд обавезе тужену да све ствари које су се налазиле у стану број 28 пок. ВВ, бивше из ..., ул. ...и то велики регал, лустере, две фотелје, трпезаријски сто, телевизор са сточићем за телевизор, ниски сто у соби са регалом и фотелјом, шпорет, фрижидер, рерну са две рингле са терасе, судоперу, машину за прање веша и шест саксија са собним цвећем, преда одмах тужиоцу, под претњом новчаног кажњавања, с тим што се може ослободити обавезе предаје наведених покретних ствари из стана бр. 28 у ул. ... у ..., уколико тужиоцу одмах исплати износ од 2.000 евра. Ставом трећим изреке побијане пресуде утврђује се да је предлог за одређивање привремене мере, којом је тужилац тражио да суд забрани туженој да оптерети, односно, отуђи наведени стан бр. 28, на петом спрате зграде у ... у ул. ..., у..., у стамбеној згради за колективно становање - зграда бр. 1, број улаза ..., корисне површине 41 м2, грађевинске површине 43 м2, на к.п. бр. ..., уписане у ЛН бр. ... КО ..., повучен. Ставом четвртим изреке побијане пресуде обавезује се тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 209.150,00 динара, све у року од 15 дана.

Против ове пресуде благовремену жалбу изјавио је тужилац побијајући је у целисти из свих законских разлога регулисаних чл. 373, 375. и 376. ЗПП, посебно због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је одговорила на жалбу тужиоца предлажући да иста буде одбијена, као неоснована.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са свим изменама и допунама), нашавши да је жалба тужиоца делимично неоснована, а делимично недопуштена.

У спроведеном поступку нису причињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је причињена повреда из тачке 12. ове законске одредбе на коју се жалбом указује, имајући у виду да пресуда садржи разлоге о битним чињеницама, па се иста може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 25.07.2017. године, мајка овде тужиоца, сада пок. ВВ је са својом братаницом, овде туженом ББ, као купцем, закључила уговор о купопродаји стана са правом доживотног плодоуживања. Тужену је по специјалном пуномоћју број ОПУ: 378-2017 од 26.04.2017. године, заступао ..., а уговор је оверен пред јавним бележником, ... под ОПУ: 760-2017. Предмет купопродаје је непокретност - једнособан стан бр. 28, пок. ВВ, који се налази на петом спрату зграде у ул. ... у ..., у ... у стамбеној згради за колективно становање - зграда бр. 1, улаз бр. ..., корисне површине 41 м2, а грађевинске 43 м2, на кат.парцели бр. ..., уписан у ЛН бр. ... КО ... Уговорне стране су се сагласиле да купопродајна цена за предметни стан износи 2.500.000,00 динара, а у члану 3. уговора је наведено да потписивањем уговора продавац потврђује да је примио целокупну купопродајну цену, с тим да је уговор потписан од стране продавца ВВ, док је у име купца потписан од стране адвоката ... По закључењу предметног уговора ВВ, продавац је извршила своју обавезу исплате пореза на пренос апсолутних права за предметни стан, у износу од 112.230,00 динара, док се

купац, овде тужена, укњижила као власник купљене непокретности. Уговорне стране су се сагласиле и око тога да продавац на описаној непокретности задржава за себе право доживотног плодоуживања са правом уписа истог у катастар непокретности, у виду терета, у који је катастар је унета и забележба тог терета на непокретности, у корист ВВ, која је преминула дана, 10.01.2019. године. Тужена је отуђила предметни стан 18.07.2019. године (тужба у овом спору поднета је 08.07.2019. године), ББ за износ од 49.000 евра, о чему је закључен уговор о купопродаји, оверен пред јавним бележником ... под ОПУ: 2412-2019. Пок. ВВ је пре закључења уговора о купопродаји са туженом, самоиницијативно отишла код психолога при Заводу за здравствену заштиту радника МУП-а, чији је пацијент била, те је у извештају лекара специјалисте од 09.05.2017. године, констатовано да са психијатријског аспекта нема контраиндикација за реализацију купопродајног уговора који је пок. ВВ желела да закључи са туженом. Према налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра др Душанке Чорак од 05.04.2022. године, на околност психичког стања сада пок. ВВ у тренутку закључења уговора о купопродаји дана 25.07.2017. године, односно да ли је приликом закључења уговора имала способност расуђивања, као и да ли је могла да схвати последице закључења уговора о купопродаји, произлази да је пок. ВВ у одмаклој животној фази била виталних и очуваних конгнитивних функција, те да је била способна за потписивање купопродајног уговора од 25.07.2017. године, односно да је била способна за спровођење правних радњи.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је донео побијану одлуку као у ставу првом и другом изреке, на основу одредби члана 194. ЗПП, у вези са чланом 103. став 1, чланом 109. став 1. Закона о облигациоим односима (ЗОО), чл. 26, 51, 52, 53 став 1, члана 56 став 1 и чл. 454 и 455 ЗОО, све у вези са чланом 4. став 1. Закона о промету непокретности ("Службени гласник РС", бр. 93/2014, 6/2015), којом је одбио тужбени захтев тужиоца да се утврди да је предметни уговор о купопродаји стана бр. 28, ул. ..., у ..., са правом доживотног уживања, закључен између пок. ВВ, као продавца и тужене, као купца, ништав, као и да се обавезе тужена да све ствари пок. ВВ, бивше из ..., наведене у ставу другом изреке побијане пресуде, акоје су се налазиле у том стану, преда тужиоцу, односно да се може ослободити обавезе предаје истих, уколико му одмах исплати износ од 2.000 евра.

Наиме, првостепени суд је, будући да се тужбени захтев односи на утврђење ништавости уговора о купопродаји, пуноважност истог ценио у смислу цитираних одредби закона којима су прописани услови за пуноважност таквог уговора, нашавши да је закључен у законом предвиђеној - писаној форми, односно у облику јавног бележнички потврђене (солемнизоване) исправе и да је купац извршио своју обавезу исплате купопродајне цене у целости, теда су испуњени услови прописани одредбама члана 454. став 1. и члана 455. ЗОО. Првостепени суд налази да није од значаја околност што уговорне стране нису сачиниле посебну признаницу о исплати купопродајне цене, будући да је продавац, пок. ВВ, потписивањем уговора потврдила да јој је купопродајна цена у целости исплаћена и да је без утицаја на пуноважност уговора начин на који јој је исплаћена, јер из исказа тужене произилази да ју је плаћала у ратама, на руке сада пок. ВВ, о чему је иста водила евиденцију. Стога првостепени суд није уважио исказ сведока ГГ која је навела да пок. ВВ није примила новац од продаје стана туженој, јер је сведок истовремено навела да јој нису познати детаљи око

закључења предметног уговора за који је мислила да је закључен 1993. године. Будући да пок. ВВ није била пословно неспособна у време закључења предметног уговора, а што би у смислу одредбе члана 56. став 1, у вези са чланом 103. ЗОО, био разлог његове апсолутне ништавости, пошто тужилац није у смислу члана 231 ЗПП, доказао да је његова мајка, као продавац стана, била неспособна за расуђивање у тренутку продаје стана туженој јер суду није доставио ниједан ваљан доказ на ту околност, одбијен је тужбени захтев у делу утврђења ништавости уговор, имајући у виду да је суд из достављене медицинске документације (налаз специјалисте), као и на основу налаза и мишљења вештака неуропсихијатра Душанке Чорак од 05.04.2022. године, утврдио да је сада пок. ВВ имала очувану способност за расуђивање и да је могла да схвати правне последице уговора који је закључила, те је имала пословну способност за закључење предметног уговора о купопродаји.

Истовремено првостепени суд је разматрао да ли је предметни уговор ништав са аспекта недопуштеног основа, у смислу члана 51. ст. 1. и 2. ЗОО и члана 52. истог закона, према којима свака уговорна обавеза мора имати допуштен основ, односно каузу, као основ уговорне обавезе и један од битних услова за настанак одређеног правног посла, као циљ коме странке теже приликом преузимања уговорних обавеза. Код двострано обавезних уговора обавеза једне стране је основ обавезе друге стране, па је у уговору о купопродаји обавеза купца да плати одређену цену за ствар коју купује, основ обавезивања продавца да му пренесе својину на тој ствари и обрнуто, с тим да кауза може бити привидна, односно фиктивна, као резултат воље уговорних страна, инспирисаних одређеним мотивима да представе трећим лицима да су закључиле уговор са одређеном каузом, а који заправо нису закључиле. Стога привидна кауза доводи до настанка привидног уговора, који према члану 66. став 1. ЗОО, нема дејства међу уговорним странама, па је ништав, с тим да ако исти прикрива неки други уговор, тај други важи ако су испуњени услови за његову правну ваљаност (став 2). У конкретном случају првостепени суд је нашао да је мајка тужиоца са туженом, као купцем, закључила уговор о продаји предметног стана са правом доживотног плодуюживања којим је на тужену пренела своје право својине на стану, с тим што је у њену корист конституисано право доживотног плодуюживања на истом стану, па је тужена постала власник непокретности под теретом, због чега је уговорена нижа цена од тржишне вредности стана, коју је тужена платила, што је био резултат стварне воље уговорних страна и уговор садржи допуштени основ и није ништав, а није у питању ни привидан правни посао који нема дејства међу уговорним странама, које су заправо желеле и закључиле предметни уговор о купопродаји са циљем преноса права својине на непокретности на тужену, уз исплату купопродајне цене продавцу и конституисања терета на ствари (личне службености плодуюживања стана), у корист продавца. Имајући у виду да је уговор сачињен у форми предвиђеној одредбом члана 4. Закона о промету непокретности (*ad solemnitatem*), ни из тог разлога није противан принудним прописима, нити је доказано да је противан јавном поретку или добрим обичајима, те нема услова за утврђење ништавости истог, у смислу одредбе члана 103. ЗОО.

Истовремено, првостепени суд је нашао да нису од значаја наводи тужиоца да је његова мајка била у лошим односима са туженом и у страху од ње, те да је од ње била преварена и насило одведена у дом, те да није желела закључење предметног уговора,

већ да стан остави њему. Међутим, током поступка тужилац није доказао да је пок. ВВ тужена претила или да ју је преварила, а будући да се ови наводи односе на мане воље, у смислу одредби чл. 60. и 65. ЗОО, што је разлог за утврђење рушљивости уговора закљученог због претње или преваре, првостепени суд је имао у виду да се тужбом поништај предметног уговора не тражи. Са свега наведеног, првостепени суд је донео побијану одлуку као у ставу првом изреке побијане пресуде, истовремено налазећи да би прибављање података, на околност да ли је по оспореном купопродајном уговору извршен пренос новца и у ком износу, водило пролонгирању поступка, јер је пок. ВВ у уговору потврдила потписом да јој је цена исплаћена, док је тужена изјавила да јој је цену исплатила на руке, по њиховом усменом договору.

Истовремено, одбијен је тужбени захтев као у ставу другом изреке побијане пресуде, да се обавезе тужена да све ствари пок. ВВ, које су се налазиле у предметном стану, преда одмах тужиоцу, а које обавезе се може ослободити уколико му преда 2.000 евра, нашавши да је тако постављен тужбени захтев непотпун, јер се ради о покретним стварима које морају бити довољно индивидуално одређене, те је одбио тужбени захтев у том делу, јер није могао да одбацити тужбу, као неуредну, због фазе поступка у којој је одлучивао о том делу захтева.

Овај суд налази да је побијана пресуда правилна и на закону заснована.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца да је тужена, овластила адвоката да у њено име и за њен рачун, као купца, уговори услове купопродаје, закључи, потпише и овери предметни уговор пред јавним бележником, али не и да плати купопродајну цену. Међутим, првостепени суд је правилно утврдио да је уговором утврђена цена од 2.500.000,00 динара, исплаћена, а што је констатовано у члану 3. уговора о купопродаји стана са правом доживотног плодуживања стана, закљученом, 25.07.2017. године, тако да потписивањем тог уговора продавац потврђује да је примио целокупну купопродајну цену наведену у члану 1. став 2. уговора од 2.500.000,00 динара. Истовремено, неосновани су наводи жалбе да се ради о минимално одређеној цени, имајући у виду да је у питању уговор о купопродаји стана са теретом, где је продавац задржао право коришћења стана, односно доживотног плодуживања, што свакако умањује цену, јер се купује тзв. “гола својина”.

Неосновани су наводи жалбе да се ради о привидном уговору који нема дејство међу уговорним странама, јер постоји очигледна несразмера између онога што једна страна добија, у односу на своју уговорну престацију, јер пок. ВВ, као продавац, наводно није учествовала у закључењу предметног уговора и одређивању његових елемената, те није имала вољу и свест о битним елементима тог уговора. Међутим, она га је потписала, а према утврђеном чињеничном стању, била је пословно способна у моменту његовог закључења. Истовремено, као дипломирани правник, пре закључења уговора је пред лекаром специјалистом из области психијатрије, дана, 08.05.2017. године, изјавила да јој је потребно мишљење психијатра за суд, јер жели да прода стан у коме живи, наводећи да има 87 година, да је разведена и да живи сама, да је правница и да има једног сина који живи у ..., са којим није у контакту, а у извештају тог лекара констатовано је да је у психичком статусу свесна и оријентисана у свим правцима. Стога су неосновани наводи жалбе да је у питању очигледна несразмера између онога

што је добила закључењем овог уговора и што је дала, као и да је пристала на несразмеру у давању, у стању лакомислености, недовољног искуства и зависности од тужене, имајући у виду да се ради о манама воље, за које није утврђено да су постојале код пок. ВВ, нити да је тужена принудом или претњом утицала на њу да закључи овај уговор, с тим да се истовремено, ради се о разлозима за рушљивост, а не за утврђење ништавости уговора. Такође, није од значаја ни да је тужилац по наводном позиву мајке у помоћ, дошао да је види у време које је претходило њеној смрти, односно одласку у старачки дом, новембра 2018. године, будући да је уговор закључен у мају 2017. године.

Надаље, чак и уколико је постојала несразмера у узајамним давањима, то није предмет тужбеног захтева, с тим да у смислу члана 139. став 2. ЗОО, поништај уговора из тог разлога могу тражити уговорне стране само у року од годину дана од закључења уговора, под условом да оштећена страна за правну вредност није знала или није морала знати у време закључења уговора. Како је очигледно да пок. ВВ није тражила поништај уговора из тих разлога, то су и ови наводи жалбе неосновани, јер је преминула 10.01.2019. године, па је имала могућности да до 25.07.2018. године, поднесе тужбу за поништај уговора из овог разлога, пошто је уговор закључен 25.07.2017. године, а што није учинила, па се на несразмеру не може позивати тужилац који није уговорна страна. Стога није од значаја за другачију одлуку суда ни што је касније тужена продала стан за далеко већи износ од уговорене цена од 2.500.000,00 динара, са пок. ВВ, будући да је предметни уговор закључен 2017. године са теретом доживотног плодуживања продавца, док је 2019. године, продат од стране тужене трећем лицу, без терета. Истовремено, иако недостаје доказ на околност да је новац за куповину стана од стране тужене предат пок. ВВ преко рачуна банке за вредност преко 15.000 евра, из исказа тужене је утврђено да је цену плаћала у ратама, док је мајка тужиоца, као продавац стана, потписом на уговору потврдила да јој је уговорена цена исплаћена, због чега је првостепени суд правилно одлучио да не проверава да ли је дошло до испуњења уговорне обавезе од стране тужене, јер је постојао доказ још приликом овере уговора да је то учињено.

Неосновани су наводи жалбе и да је уговор ништав због предмета обавезе, у смислу одредбе члана 47. ЗОО, ако је предмет обавезе немогућ, неодређен, недопуштен или неодредив, те да је уговор ништав, јер купац није био присутан, па не зна услове које је одредио његов пуномоћник. Међутим, тужена је овластила пуномоћника да је заступа у куповини предметног стана, па се не може сматрати да није знала битне елементе уговора, имајући у виду одредбу члана 84. ЗОО, којом је прописано да уговор, као и други правни посао, може да се преузме и преко заступника, а да се овлашћење за заступање заснива на закону, општем акту правног лица, акту надлежног органа или на изјави воље заступаног - пуномоћју.

Неосновани су наводи жалбе да су све ствари из стана тренутком смрти оставиоца прешле на тужиоца, као законског наследника, а да су без његовог знања и обавештења однете и да је празан стан стављен у оглас на продају, имајући у виду да није определио које су се ствари тачно налазиле у предметном стану, осим што их је фотографисао, али није описао о каквим се стварима ради, ког су годишта и колико вреде, тј. која им је тржишна цена, да би се могло сматрати да је адекватан износ чију

исплату тужилац тражи од стране тужене, као алтернативни тужбени захтев. Истовремено, тужилац алудира на околност да је уговор привидан, односно фиктиван, у смислу члана 66. ЗОО, тврдећи да се ради о непостојећем уговору, иако су у њему учествовале обе стране и то продавац лично и непосредно, а тужена, као купац, преко пуномоћника, по специјалном уредно овереном пуномоћју, с тим да је уговор солемнизован код јавног бележника.

Без обзира на наводе жалбе да је лекар нашао да је ВВ боловала од благог когнитивног поремећаја F067, те да је према налазу психолога од 09.05.2017. године, утврђено да је самоиницијативно дошла на преглед ради добијања мишљења о когнитивној ефикасности за потребе суда, због намере да прода стан, имајући у виду налаз вештака неуропсихијатра од 05.04.2022. године, очигледно је да је била пословно способна у време закључења предметног уговора. Стога није од значаја навод жалбе да није била доброг психичког стања и да се временом губила, причајући једно, па друго, имајући у виду да је тужилац можда наводио стање мајке у време када ју је посетио, у новембру 2018. године, док је предметни уговор закључен више од годину и по дана пре тога. Благог когнитивни поремећај, који се констатује да је имала пок. ВВ у време закључења предметног уговора, је губитак на присећању и рачунању, али истовремено не указује на околност да није могла да схвати значај правних радњи као што је купопродаја стана под теретом доживотног плодоуживања, како је констатовао и лекар у извештају од 09.05.2017. године.

Није од значаја ни навод жалбе да је тужена изјавила да је пок. ВВ хтела да јој прода стан по цени од 15.000 евра, а што је предложила 2010. године, имајући у виду да је уговор закључен 2017. године, пред нотаром, те да је овери присуствовала мајка тужиоца, као продавац и да је уговорена купопродајна цена од 2.500.000,00 динара. Такође, без значаја је навод жалбе да су се три или четири месеца пред ВВ смрт (јануара 2019. године) посвађале ВВ и ББ, јер се не ради о уговору о доживотном издржавању, нити о уговору о поклону, већ о купопродаји, као двострано теретном уговору, па евентуална свађа између уговорница не утиче на валидност истог, нити доводи до његове ништавости. Стога су без утицаја на другачију одлуку суда у погледу утврђења ништавости купопродајног уговора, сви наводи жалбе којима се импицира да је пок. ВВ звала тужиоца да дође у ..., пошто о њој тужена наводно, није водила рачуна.

Такође, ни околност што је у тренутку смрти пок. ВВ на рачуну имала око 800 евра, није од утицаја на другачију одлуку овога суда јер се не тражи раскид уговора због неиспуњења уговорне обавезе. Надаље, уколико је купопродајну цену примала у ратама од тужене у дужем временском периоду, новац је могла и да потроши, пошто је из исказа сведока утврђено да је ишла и на летовања у Црну Гору и да је путовала и на друга места, а из исказа сведока ГГ произлази да јој је њена тетка, пок. ВВ, рекла да је била финансијски помагана од стране тужене, која јој је слала новац.

Стога, иако тужилац у жалби наводи да околност што је тужена пок. ВВ повремено помагала и водила је на излете и на море, није био евивалент њене уговорне обавезе, јер у поступку није доказано да пок. ВВ, која је могла да поднесе тужбу за раскид уговора или да од тужене тражи испуњење уговорне обавезе за живота, није исплаћена купопродајна цена.

Такође, неосновани су наводи жалбе којима се указује на опозив уговора о поклону због неблагодарности поклонопримца, јер је мајка тужиоца наводно очекивала да је тужена гледа, пошто јој је поклонила стан (сведок, ГГ, тврди да тужена није платила цену за стан), а што ова није чинила на задовољавајући начин, па је пок. ВВ, наводно, позвала сина и унуку, овде тужиоца и његову ћерку ДД, у ... Тужилац неосновано наводи да постоји недопуштена побуда која је битно утицала на одлуку његове мајке да закључи уговор, а што је тужена знала или морала знати, па је уговор без дејства. Међутим, у поступку није утврђено да је, на страни пок. ВВ постојала недопуштена побуда да тужиоца лиши права на законско наслеђивање и да је са туженом стога закључила спорни уговор, без накнаде, имајући у виду да је закључен купопродајни уговор, а околност како је тужена извршила своју обавезу исплате купопродајне цене, није од утицаја, имајући у виду да је у уговору наведено да је цена исплаћена, очигледно за живота пок. ВВ. Није утврђено да је закључен привидни уговор о поклону стана туженој, већ купопродајни уговор који је пуноважан у смислу форме и садржине, јер су уговорне стране испуниле своје обавезе које су биле допуштене, при чему је продавац је имао пословну способност, што је утврђено вештачењем. Такође, оспорени купопродајни уговор је пуноважан и са аспекта допуштеног основа за пренос права својине на стану уз плаћење цене и уз конституисање доживотне личне службености на истом у корист продавца, као резултат стварне воље уговорних страна, те не прикрива уговор о поклону стана са теретом плодоуживања.

Овај суд налази да су остали наводи из жалбе без утицаја на другачију одлуку суда.

Са свега изложеног, одлучено је као у изреци, на основу члана 390. ЗПП.

Правилна је одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка, која је донета сходно успеху странака у спору на основу чл. 153, 154. и 163. ЗПП, а њихова висина је одмерена према АТ и ТТ, а одлука је у конкретном случају донета на основу одредбе члана 401. тачка 2. ЗПП.

Одбачена је, као недозвољена, жалба тужиоца изјављена на решење којим се утврђује да је предлог за одређивање привремене мере повучен, садржано у ставу трећем изреке побијане пресуде, у смислу одредбе члана 387. став 1. тачка 1. ЗПП, у вези са чланом 378. став 3. ЗПП, јер тужилац у том делу нема правни интерес за изјављивање жалбе.

**Председник већа-судија
др Драгица Попеску, с.р.**

За тачност отправка

Управитель писарнице
Јасмина Ђокић